

her til dette Middel for at opsætte den Fære, som truer fra den Side — thi saaledes opfatter jeg det Lovforslag, som har været behandlet i Udvalget, at det indeholder en Fære for Danmarks Selvstændighed og ubelte Bestaaen. Det er en Anskuelse, som der har været kæmpet for i denne Sal af Mænd, som stod meget høiere end jeg og i ethvert Fald stod ligesaa høit som mange af dem, der nu kæmpe for den modsatte Anskuelse. Naar man her har talt saameget om Pengespørgsmaalet, forekommer dette mig at være noget Underordnet. Jeg kan ikke se, at det er af Bigtighed, om vi give noget Mere eller Mindre ud til Landets Forsvar, hvis man derved kan sikke Danmarks Selvstændighed og ubelte Bestaaen. Saa er der Ingenting for dyrt! Det blev sagt af et æret Medlem igaar, at hvis vi kom ind under et andet Land, kunde vi komme til at betale ganske anderledes. Det tvivler jeg heller ikke om, men det er ikke dette Pengespørgsmaal, heller ikke den Fære, der er ved at komme til at betale Mere, men det, der er Fære for, er, at vort Land ikke mere kunde vedblive at bestaa og være raadig over sin egen Skjæbne. Det er det, der er det vigtige Spørgsmaal i denne Sag, og det er saaledes, jeg opfatter den, og det er derfor, jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for til det Yderste at modarbejde dem, der ville en overdreven Udvikling af vort Forsvarsvæsen langt ud over Landets Kræfter, uden at der derved kan sikkes os Noget med Hensyn til Landets Bestaaen. Naar de, der her i vort Land ere Ordførere, navnlig ude i Befolkningen, for den vidt-drevne Sver for Befæstningsvæsenets og Forsvarsvæsenets Udvikling, komme til at tale ganske simpelt og ligefrem, aflæbte alle diplomatiste Wendinger, viser det sig, at deres Hensigt er at berede Danmark til at være velskikket til Allieret for andre Magter. Det er deres Spekulation, at der ved Hjælp af en saadan Alliance skal kunne sættes Diemed igjennem, og som man uden den ikke kan naae. (Afbrydelse af Rrigs- og Marineministren). Jeg taler ikke her om Regjeringen; jeg sagde udtrykkelig, at det er den populære Udtrykksmaade af dem her i Landet, der drive paa, at vi skulle gaa vidt ud over den Grændse, hvortil vi nu ere komne med Anvendelse af Penge til vort Forsvarsvæsen. Det er Hævnpolitiken; men det er en sørgelig Politik for et lidet Land, som saa ofte er blevet stuffet med Hensyn til forventede Alliancer. Hvor vare de Alliancer henne, da vi laa næsten døde paa Balpladsen? Hvor vare de henne? Kom der Noget til Hjælp? Nei, der var ikke En, der rakte os en hjælpende Haand. Er Europa da blevet

synderlig anderledes siden den Tid? Mon der virkelig nu skulde være særligt Haab om, at Alliancer skulde tilbydes os med mere Uærlighed, end det skete den Gang? Det frygter jeg for ikke vil være Tilfældet, og derfor vil jeg ikke være blandt dem, der ville tilskynde os til at stole paa Alliancer og gjøre os skikkede til at være Medlemmer af et Forbund, der har krigerrist Formaal, hvorved vi maaste kunne bilde os ind, at vi komme til at vinde, men hvor vi ligesaa godt kunne blive givne helt eller halvt bort til Betalings- eller Belønningsmiddel mellem de stridende Magter. Saaledes er det gaaet Danmark før, og det kan les igjen. Nei, jeg tror, at Nationer maa ligesaa godt som det enkelte Menneffe kunne erkjende Sandheden af den Sætning, at Hævnen hører Herren til. Det er ikke Noget, man selv kan skabe i Genhold til sin Videnstak. Jeg tror, at det er rigtigt for et Folk af vor Størrelse, der har gjennemgaaet saa mange sørgelige Skjæbner, at det lader Befindigheden herstke og tæmmer Videnstaken. Naar jeg iforgaars hørte det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) tale om den Maade, hvorpaa man rustede sig rundt omkring i Europa, og at vi derfor ogsaa skulde ruste os, kom jeg til at smile ved at høre ham selv sige, at for et Mars Tid siden skaffede Tydskland sig paa engang ved et Pennestrøg en Tilvæxt til sin Hær, der var ligesaa stor som hele vor Hær, og bagved ligge jo Hundredetusinder Mand, som det har at raade over til sin Hær. Er der nogen Fornuft i at ville agere hævnjerrig overfor en saadan Magt, især naar den ligger, som Tydskland gjør, ligeoverfor vort Lands største Provinds? Nei, lad os lade Hævnen fare, og lad os arbejde paa at kunne leve i Fred med de os omgivende Naboer. Nu gaa de samme ærede Medlemmer, som saa stærkt drive paa, at vi skulle udvikle vort Hærvæsen og Befæstningsvæsen, videre og sige: Hvis man ikke vil gaa dertil, maa man hellere gaa til den modsatte Yderlighed, saa skal man fuldstændig afvæbne. Jeg hører ikke til dem, der ville have, at vi skulle afvæbne. Jeg vilde finde det taabeligt, saaledes som Europa er beklæffent, efter vor

Rettelse.

Sp. 3280, L. 30: „man paa enkelte Punkter har lidt for meget set paa, hvor lange man kunde holde ud“, læs: „hvor langt man kunde komme ned“.